

Seguirà Catalunya amb un saldo migratori negatiu aquest 2014?

En l'àmbit de la immigració, serà un any que continuarà la marxa de persones formades al nostre país cap a Llatinoamèrica o altres estats d'Europa a la recerca d'oportunitats

● Sens dubte el 2014 serà, de nou, un any marcat per la marxa de persones cercant noves oportunitats en altres indrets. Seguint així la tendència iniciada el 2010 de saldo migratori negatiu, en què és major el nombre de persones que emigren a altres països que les que immigren al nostre. El 2014, els efectes de la crisi romandran i/o s'agreuaran tenint en compte: els anys que portem de crisi, que cada vegada afecta més sectors ocupacionals, que cada vegada són més els aturats de llarga durada i que cada vegada el deteriorament de les economies i la manca d'oportunitats afecten, doncs, més persones. Això, previsiblement, farà que moltes es plantegin marxar d'aquest país. Algunes a països europeus, altres a països d'Amèrica, altres als seus països d'origen, etcètera. De fet, l'Institut Nacional d'Estadística, l'INE, preveu en els propers deu anys una pèrdua del 12% de població activa.

Aquesta nova tendència, com a país d'emigració, suposa nous reptes en les polítiques migratòries que caldrà abordar a fons per donar-hi respostes. Les històries d'aquelles persones que marxen, algunes que emigren per primera vegada i d'altres que tornen a emigrar, de Catalunya, de

Colòmbia, de l'Equador, que emigren principalment a països europeus com Bèlgica, Alemanya o Anglaterra, persones principalment joves, formades, estan plenes de somnis trencats que els empeny a fer la maleta i afrontar les dificultats de les migracions: un nou context, un altre idioma, treballs a precari i per sota dels seus perfils ocupacionals, una manca de xarxa social i familiar de suport, el desarrelament, la nostàlgia, etcètera. Persones que són expulsades del nostre país per la manca d'oportunitats que se'ls hi ofereix. De fet es diuen a si mateixos exiliats laborals per donar constància que marxen perquè el nostre país els expulsa.

Però, en paral·lel a aquesta nova tendència com a país d'emigració, seguim sent un país d'immigració on segueixen, i seguiran, arribant persones d'altres indrets cercant, també, oportunitats que als seus països d'origen els són negades, producte de la terrible desigualtat mundial que patim, com així ho seguim veient en el drama humà que viuen les persones migrants que intenten arribar per les fronteres del sud d'Europa. I la majoria de persones migrants que viuen a Catalunya no se n'aniran, moltes no s'ho plantejaran

mai senzillament perquè no poden marxar perquè les seves famílies estan aquí, per les situacions de conflicte dels seus països d'origen, per la vida que han emprès aquí, etcètera.

Per tant, a més de les polítiques migratòries d'emigració que haurien de centrar els seus esforços a acompanyar les persones que han d'emigrar alhora que treballar per revertir les situacions que els obliguen a marxar, caldria centrar les polítiques migratòries d'immigració a resoldre, donar respostes, de manera definitiva i favorable, a aquelles situacions cronificades com les situacions d'irregularitat administrativa, els CIE, etcètera, i treballar en la creació d'una ciutadania intercultural que integri la diversitat i promogui la interacció entre uns i altres.

Àgata Sol Rueda
Experta en migracions